

2024. november 8. péntek

Ha félek is, benned bízom! (Zsoltár 56,4)

Mt 7,13-14: *A szűk kapun menjete be! Mert tágas a kapu, és széles az út, amelyik a kárhozatba visz, és sokan vannak, akik azon járnak. Milyen szűk a kapu és keskeny az út, amelyik az életre visz, és kevesen vannak, akik megtalálják.*

Igehirdetés: Egyél tehénszart, tízmilliárd légy nem tévedhet! – szól az ismert közmondás. Jézus mai tanításának első fele pont arról szól, hogy amit normálisnak gondolunk, mert sokan csinálják, az attól még nem jó, az attól még lehet nagyon pusztító. Csak, hogy iskolai példát hozzak, nem ritkán hallom: „A mi időnkben verték a gyereket az iskolában, mégis ember lett belőlünk!” Attól még, hogy elfogadott volt az iskolában a verés az én gyerekkoromban, attól még nem volt jó, pedig a többség elfogadta normálisnak, sőt egyesek ma is visszasírják, mondván, ha most is megvernék a gyerekeket, akkor nagyobb rend lenne. És most tudnánk sorolni a példákat: attól még, hogy sokan tolják a snüszit, és tényleg kevésbé káros, mint a cigi, attól még mérgezed magad a nikotinnal, ha tetszik, ha nem. Attól még, hogy a többiek is gúnyolódnak és oltják egymást az osztályban, attól még ez mérgező hangulatot teremt és mindenkinek nő tőle a szorongásszintje, akár tudomást vesz róla, akár nem. A rossz nem lesz kevésbé pusztító attól, hogy megszokjuk a jelenlétét, vagy normálissá emeljük. Ez szerintem az első fontos tanítása ma Jézusnak, amikor azt mondja, hogy sokan járnak a pusztulásba vezető úton.

A második dolog, amire Jézus felhívja a figyelmet, hogy a pusztulásba vezető út széles, az életre vezető, pedig keskeny. Vagyis könnyebb, kényelmesebb a rossz úton járni, mint a jón. Sok oka van ennek: a bűntől sebzett emberségünk, a környezet hatása, amiben élünk és a gonosz csábítása mind-mind alkalmas arra, hogy ne érzük el a jó célt. Senki nem ébredt még arra, hogy olimpiai bajnok lett csak úgy. Senkivel nem történt meg, hogy észrevétlenül megtanult egy új nyelvet álmában (bár ilyen reklámot már láttam). A világi céljaink elérése is erőfeszítést, céltudatosságot, döntést és döntésben való kitartást igényel. „*Semmilyen szél nem kedvez annak, aki nem tudja, melyik kikötőbe tart.*” (Seneca) Ugyanez igaz a lelki útra is. Megbocsátani sokszor nehéz és küzdelmes munka, akár önmagunknak, akár másnak. A szeretet útján járni, naponta újrakezdeni, megküzdeni a saját nehézségeinkkel, elviselni a másik ember nehézségeiből adódó rosszat: ehhez komoly erő és komoly törekvés kell. Olyan, mint a hegycsúcsra vezető út, nem adja könnyen magát. Ugyanakkor, ha ezen az úton járunk, akkor időről időre Isten megajándékoz minket a hegyoldalból elénk táruló látvánnyal, vagyis a szeretet útjának örömeivel, a már elsajátított, megküzdött jószág belső tapasztalatával.

Jálics Ferenc jezsuita atya Argentínában dolgozott és a legszegényebbek között élt. Az ott uralkodó katonai diktatúra emberei elfogták, azzal gyanúsították, hogy baloldali forradalmár. Bár felmentették a vádak alól, mégis öt hónapig, összekötözött végtagokkal és fejükre húzott zsákkal fogva tartották. Ekkor dolgozta ki a szemlélődő lelkigyakorlatok módszerét, mely azóta már nemzedékek számára vált az istenkapcsolat éltető forrásává. Ezt mondta: „*Már évek óta imádkoztuk a Jézus-imát. Most az öt hónap alatt kipróbálhattam, mit jelent a gyakorlatban ennyire kiszolgáltatott helyzetben nem kétségbeesni, hanem Isten jelenlétére figyelni.*” Jálics atya hosszú élete végén már elvesztette szellemi képességei egy részét, nem ismerte meg barátait, rendtársait, de olyan örömmel és szeretettel fogadott mindenkit, aki meglátogatta, mintha a legjobb barátja lenne. Teljesen áttetszővé vált Isten szeretete számára.

Van-e valami, amit normálisnak fogadsz el, de belül érzed, hogy nem jó, hogy nem jó fele visz? Tudsz-e most elhatározást tenni, hogy mi az, amivel előre haladhatsz a keskeny úton, fel Isten hegyére!